

De gamle Venner.

Et Fragment

paa

Velædle, Höyfornemme

Hr. Godfried Jörgensen Smits

og

Velædle, Höyfornemme

Jomfr. Catharina von Tangens

Bryllups-Dag

den 6te Febr. 1797.

Deres Ven

B. Børretzen.

BERGEN. 1796.

Trykt hos R. Dahls Esterleverske,

Velkommen, o Morgen! med Fryd i dit Skiod,
Jeg ville Dig værdig beslunge,
De eeneste Glæder paa Jordens man nsed. 3
Meddeeler du Gamle og Unge.
Min Harpe nu lyde dit Hæld og din Lyst,
Og tone din Hæder fra vennehuldt Bryst.

Fra østlig Fjeldkinding nedstraaler dit Smil,
Og aabner det slumrnde Øye,
Som ester din Komme har solet den Sil,
Hvis Uro saa sødt kan fornøye;
Nu bringer du Dagen for Hiertet saa klar,
Som nogen Lo Elskere oplevet har.

Hver Bryllups-Fest holdes vel oftest med Leeg,
Ig Sorg i den Stoy kan forglemmes;
Ren tit og med Dagen sig Glæden hortsneg,
Som siden ey meere fornemmes;
For silde med Anger man vaagner igien,
Den øvrige Fremtid mismodig gaaer hen.

Jeg skylder for denne min Sætning Beviis,
Og Ordene saaledes lyde:
Maar Unge uvilligen gives til Prins,
Fordi at Forældre det byde:
Maar Altræae til Skionhed, til Guld eller Stand
Skal skabe den hældige Kone og Mand.

Da blev saadan Handling mod Skaberens Bud
En Aarsag til nagende Smerte,
Den slukker hver Gnist av sand Kierlighed ud,
End og i det foelsomme Herte,
Der plantes en Sæd, hvorom denne min Sang
Bor tie, naar samme fremspirer engang.

Ney, Dag! du er Fest for de kommende Aar,
Med dem skal din Vellyst forøges
I Pagten, som sværges i Ungdommens Vaar,
Skal Alderdoms Lykke kun søges,
Du kroner De Gamles fornuftige Raad:
Som, fulgte av Unge, skal signe hver Daad.

To Lige ab Alder nu luytte et Saab,
Som jævnsides Elskov har skettet,
De skal nu fremdeles udgiore een Land,
Og dertil er Vagten oprettet —
Den lyser med Munterhed rundt denne Kreds,
Og gior dette Selstab saa fro og tilfreds.

Hont flammer i Brudens og Brudgommens Siel
Takofferets Ild op mod Fædre,
Hvis Ja lagde Grundvold til Fremtidens Vel,
Hvis Bisald skal samme forbedre —
Paa Dyd og Hornust er den Bygning opført,
Gid stedse den staae av hver Plage urort!

Ga! lader os quæde en Lovsang med Dem.
Og Alsfaders Gunst Dem tilbede,
Hver Ven i vort Lav disse Ønsker istemim'
Som skulle bevidne vor Glæde.
Den forsie blandt Glaaler, som da kommer ud
Tilhører vor ærede Brudgom og Brud.

For Brud og Brudgom!

Melodie: Fred og Frihed herlig trives ic.

I.

Almagts! alle Skæbners Faber,
Unde du vor Sang, vor Bon,
Du ey Dyd, en Uskyld haber
Hos hver salden Adams Son,
For dit Vink maae Sorger vige,
For dit Vink al Glæde svandt,
Med dit Vink vi Dodelige
Livets Gode daglig fandt.

2.

O! saa lad din Forsyn hvile
Over dette Fædre Par!
Dy hver Lykke til Dem iile,
Som Du saae Dem tienlig var!
Frede Du alt hvad De eye,
Frede Deres Egtestaad,
Styr og signe Deres Veje,
Slaenk hvad Dem gladgiore kan!

Brud

Brud og Brudgom til Forældre.

Melodie: Jeg fremmed her til Stedet kom.

1.

Vi nu av barulig Skyldighed,
Besælet av vor Højtids Lykke
Og av en varm Erkiendtlighed,
Som vi med Ord ey kan udtrykke,
Fra sorte Siel Dem takke bor,
Skjont Lyden paa vor Læbe doer.

Bruden.

2.

Min Møder! nu av Alder graae,
O! Herrens Navn velsignet være!
At og min Hæders Dag De saae —
Dens Folger vorde Slægtens Ere!
Hav Tak for hvert et Dyeblif
Fra Fødsel til jeg fra Dem gif.

3.

Guld øge Deres Levetid,
Og lad Dem Moders Glæder smage,
Som skuer Vorus Tilstand blid —
At for de mange tunge Dage,
De med vor Flok tilforn leed,
Maae længe frydes, døe i Fred!

Brudgommen.

4.

Jeg ligefom to Mødre har,
Og jeg kan ey tilfulde sige,
Hrem som er mig mest dyrebar,
Jeg ærer, elsker Dem vist liige;
En gav mig Liv, En mig opdrog,
Og Deel i al min Velsaerd tog.

5.

Min valgte Møder! som Du jeg gisar,
Du vil Dig og med mig foreene —
Msfader! sælles Ønske bor',
Han længe Dem sin Gunst forlene!
At for al Omhue Begge maae
Av os foronset Glæde saae!!!

Sela

Selvabs-Gange.

Melodie: Mens fælles Fryd ic.

I.

Nu, Brodre! vi som Verden kænde,
Dens Lyst og dens Vildfarelse,
Vi viide, begge faae en Ende,
Men ønske det ey hastig Kee;
Thi lad os klinke med syldt Maal;
Vor Fremtids lykkelige Skaal!

2.

Hver Mand paa Kloden er vor Næste,
Fra Ridder av til Staader ned,
Dersor at fremme fælles Beste,
Som voere Alles Øyemed,
Og herpaa drak hver ødel Siel,
Som ønsker sit og Næstens Vel.

Melo

Melodie: Hvi rose I saa vore Fædre.

I.

Hæld os, om det Sandhed mon være
Hvad Nygtet hid til os har bragt,
At Frankerne have med Ere
Visite paa Irland avlagt,
Det vil da vist Blaget avlaste,
Og fryde hver Menneskepen,
Thi da skulle Freden snart haste
Til Krigens Europa igien.

2.

Inidlertid Haabet vi hylde,
Og Ønskerne lyde som saa:
Vi Fædeland forsie Pligt skynde,
I samme vi Lyset først først saae.
Dets Fyrste, dets Folk og dets Handel,
Dets Søefart, dets Stader, dets Boe,
Gid Alle ved reiskaffen Vandet
Alsader velsigne med Roe!!!

3.

En Skaal er os nu angelegen,
Den gialder Medborger og Stad,
Vi drinke nu altsaa vor egen,
Honhørt den skal giore hver glad:
De talrige Hære i Vandet,
Som føde og nære vor Bye,
O! maatte de haste til Landet,
Og ey vore Gru undslye!

N.B. Godt Torskefiske!

(Her driftes.)

35675